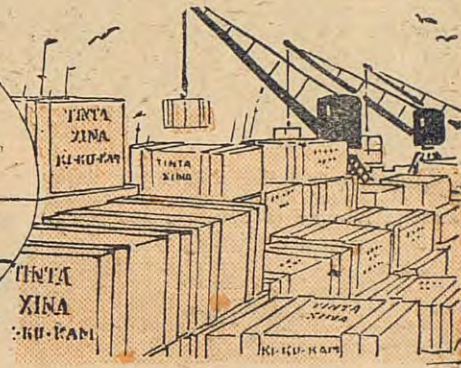
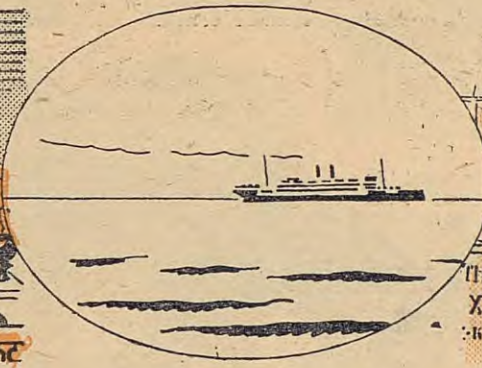


VIROLET

LA PENSADA D'EN KI-KU-KAM

(per Prat)



Era ja la desena vegada que en Quicu Camp tenia de declarar-se en suspensió de pagaments, car, malgrat el seu caràcter empenedor i el seu talent d'iniciativa, la sort mai li havia sigut favorable en el seu país.

Desenganyat, però no vençut, agafà un mapa-mundi i el primer país que li vingué a la vista fou el designat per anar a provar si el seu instint mercantil prendria ufana. I, als pocs dies, s'embarcava cap a la Xina.

Passat un temps, s'imposà en tots els mercats del món una nova marca de tinta xina autèntica que tingué l'èxit més sorollós, doncs era tal la seva qualitat refinada, que fins la gent demanava els calamars amb tinta Ki-Ku-Kam.



Aviat es sapigué que aquest famós Ki-Ku-Kam no era altre que aquell Quicu que a Barcelona havia fracassat sempre en els negocis, afegint la veu popular que aquest Camp havia devingut riquíssim vivint a Pekin en mig d'un luxe assíatiu, naturalment. En Ramonet Net, que havia sigut company d'en Quicu, trobant-se de pas a la Xina, abans d'entornar-se'n a casa volgué sapiguer si era cert el que es deia del seu vell amic.

Anà a visitar-lo, essent rebut per en Quicu amb els braços oberts. Després de les efusions pròpies del cas, en Ramonet cuità a preguntar-li com s'ho havia fet per arribar a un tan bell resultat.



L'actual Ki-Ku-Kam se l'emportà a la fàbrica on li explicà la seva pensada genial que era l'admiració de tothem. «Estimat Ramonet—li digué,—ço que m'ha fet famós és com l'ou de Colomb; calia només atinar-hi. Mira: Aquí col·loco una bestiola i al davant seu uns xinesos, que en dirfem els operaris, però interposo un cristall de gran augment, cosa que fa suar tinta als xinesos, d'esfereïment, i això és tot. Ja veus si és senzill! I, per acabar, deixa'm fer-te remarcar l'humanitat del meu procediment. Un altre provocaria la transpiració fent-los treballar; jo els faig suar només que d'angúnia.

(per Mallof)

UN JUDICI ESTIL SALOMÓN

Sospitant de la veïna, una nou vinguda al poble, s'enfilà per la paret mitjanera i, amb la consegüent indignació, veié el seu estimat conill.

En bona refè n'hi havia per desesperar-sel. Ja era el tercer conill que li desapareixia! Però aquella feta no la deixaria pas passar, no!



Tot plegat fou motiu suficient per què anés tot seguit a reclamar-lo. Mes, com fos que l'altra el negués i ella no es donava per la pell...

...es decidiren anar a trobar l'alcalde, el qual tenia fums de posseir una intel·ligència privilegiada. I, en efecte, trobà la solució.

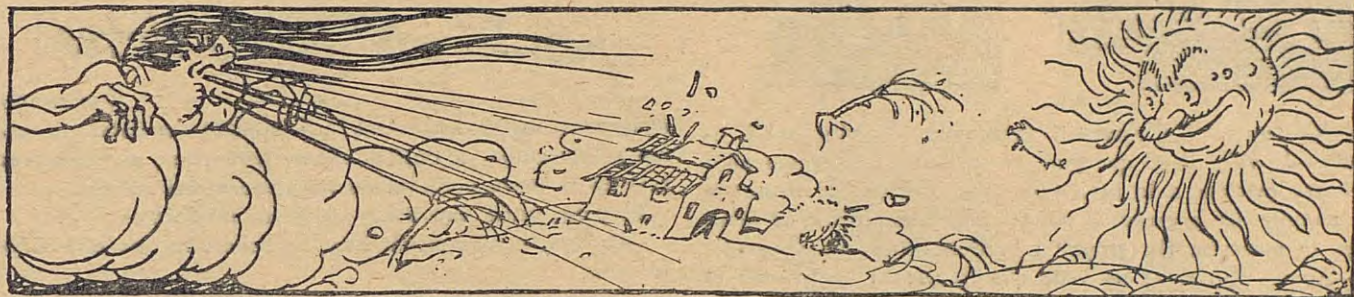


«Per instint natural — digué amb to declamatori — la bèstia tirarà vers la persona que coneix». I, fent posar a cada una de les dones en els costats oposats de l'habitació, lliberà el conill.

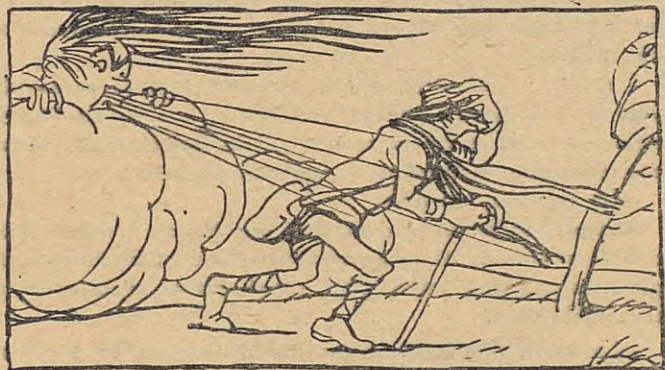
Aquest trobà que la idea era molt encertada, i fugint per... instint natural de tots plegats, corregué com un esperitat camps a través. I les litigants encara el busquen!

EL SOL I EL VENT

(per Cornet)



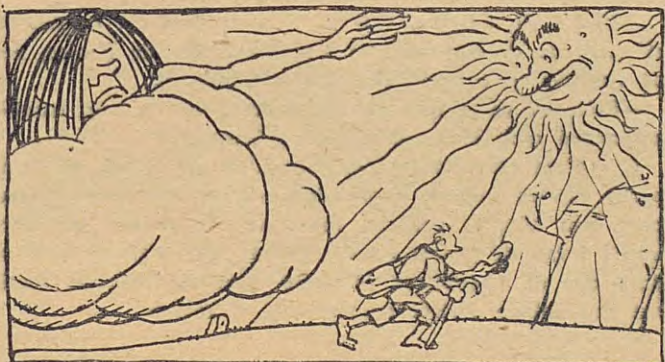
El Vent s'entretenia un dia arrencant les fulles dels arbres i fent saltar les teules de les cases. El Sol, qui s'ho mirava, va exclamar: «Quina gràcia demostrar la teva força despullant aquests infeliços! A l'home m'agradaria veure si el despulles!» El Vent acceptà el repte i quedà feta la juguesca de veure quin dels dos tindria més força per a fer despul·lar l'home.



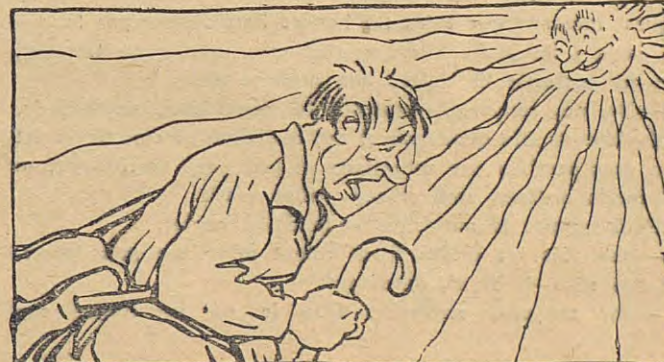
Precisament, en aquell instant i per la carretera, un caminant feia via cap un poblet veí. En veure'l, el Vent digué: «Aquesta és la meva». I començà a bufar fort.



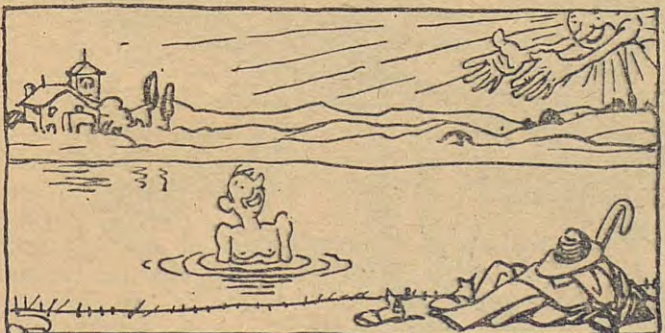
Però com més bufava el Vent, l'home, que ja sentia fresca a les cames, s'abrigava més i més. I el pobre Vent, amb tant treballar, es gastava inútilment les forces.



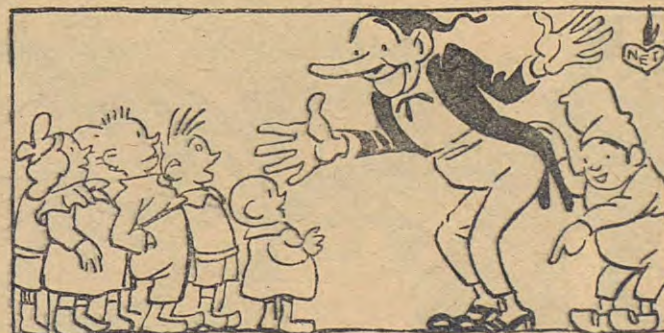
Per fi, fadigat de tant bufar, va dir al Sol: «Ja no puc més! Veïam si tu ets més sortat i guanyes la juguesca». El Sol començà a picar i el vianant degué...



...treure's el barret. Al cap de poca estona la calor era ja tan forta que l'home es veié obligat de treure's l'americana. Era el migdia i el Sol es feia insuportable.



Sortosament, la carretera passava a la vora d'un riueta d'aigua claríssima i el caminant no podé resistir la temptació. Es despul·là i es llençà a prendre un bany.



El Sol havia triomfat! I amb això queda demostrat que una acció persuasiva, alhora que intensa, és, generalment, més eficaç que totes les violències, per fortes que siguin.

LA VENTAFLOCS

per Josep M^a Folch i Torres

(Continuació)

—No temis, filla meva—li respongué la mare, molt ti-vada.—Ja vaig dir-te que mai no consentiria una cosa així.

I per mostrar a la seva filla gran que estava disposada a complir la paraula i també per tranquilitzar-la d'un cop, la marastra féu senyal a la Poncellina que s'atansés.

—Atansa-t'hi, filla; no veus que fa que hi vagis?—féu el pare amament.

Esforçant-se perquè no se li conegués l'angoixa que entenebria el seu esperit, la Poncellina anà vers la marastra, però aviat la sang se li glaçava en sentir que aquella dama li deia en un to feridor com més no podia ésser-ho:

—Has dit, si bé ho entès, que és la teva voluntat servir-nos, no és cert? I és cert també que el teu pare t'ha lloat per humil, modesta i obedient... Doncs, ara, jo dec haver de dir-te que no és així com havia de presentar-se la que vol servir-nos si és humil de veritat, davant de qui tots els respectes mereix. Vull dir que no hauries d'haver oblidat que mai una plebea no serà senyora, per molt que faci.

—Oh, pare!—exclamà la Poncellina plorosa, girant l'esguard suplicant devés ell.

—Senyora...—anà per intercedir humilment i amb molt de respecte el pare.

Però, la marastra no el deixà pas continuar.

—Deixeu dir, que no he acabat encara—li digué molt seriosa, mentres el seu marit abaixava la testa.

Seguidament, tornant a adreçar-se a la Poncellina, continuà:

—Per humilitat i per respecte no havies de venir ací, en aquest moment que totes les honors han d'ésser per la que et parla i les seves filles, vestint com una dama talment, per fer ressortir la bellesa que pretens tenir...

—Oh, no, senyora...—protestà la Poncellina, condolguda. Justament ella que, amb el dol que duia al cor, havia fet tan gros sacrifici per complaure el seu pare vestint-se com ell havia ordenat amb el seu millor vestit.

Però tampoc la marastra no la deixà parlar.

—Has ofès les meves filles volent aparèixer més formosa que elles—li digué, durament.

—Oh, senyora, senyora... Que jo no he tingut cap

d'aquestes males intencions que suposeu—exclamà la pobreta Poncellina, a l'últim.—Pare, pare meu; digueu-li vós com és la meva voluntat de no ofendre mai ningú.

El pare, sense cap mena de braó, intercedí:

—Es cert, esposa meva. Ella, la Poncellina, no està acostumada...

—Doncs deixeu que jo l'acostumi—tornà a interrompre la marastra, sense cap mirament. —Encara que no se m'agraeixi el bon servei que li faré—afegí.

—Oh, no digueu això, senyora—protestà humilment el pare.—Força que us ho agraiem. No sents, Poncellina? Regracia-la la dama, que diu que et mostrarà com s'ha de fer per ésser ben plaent i no ferir ningú... Regracia-la, dic, filla.

I mentres això deia, anava atansant més la seva filla vers aquella dama orgullosa i sense cor, fins que la Poncellina es decidí a fer-ho com ell volia, pronunciant, sense cap convicció, naturalment, aquestes paraules:

—Us regrecio, senyora.

Allavors, satisfeta la dama pel seu triomf, i veient que també en els ulls de la germanastra Girassol hi lluien guspires de malsana satisfacció, volgué acabar d'acomplir la seva mala obra.

—La meva filla gran tindrà des d'ara cura de tu, i et mostrarà sempre el que has de fer.

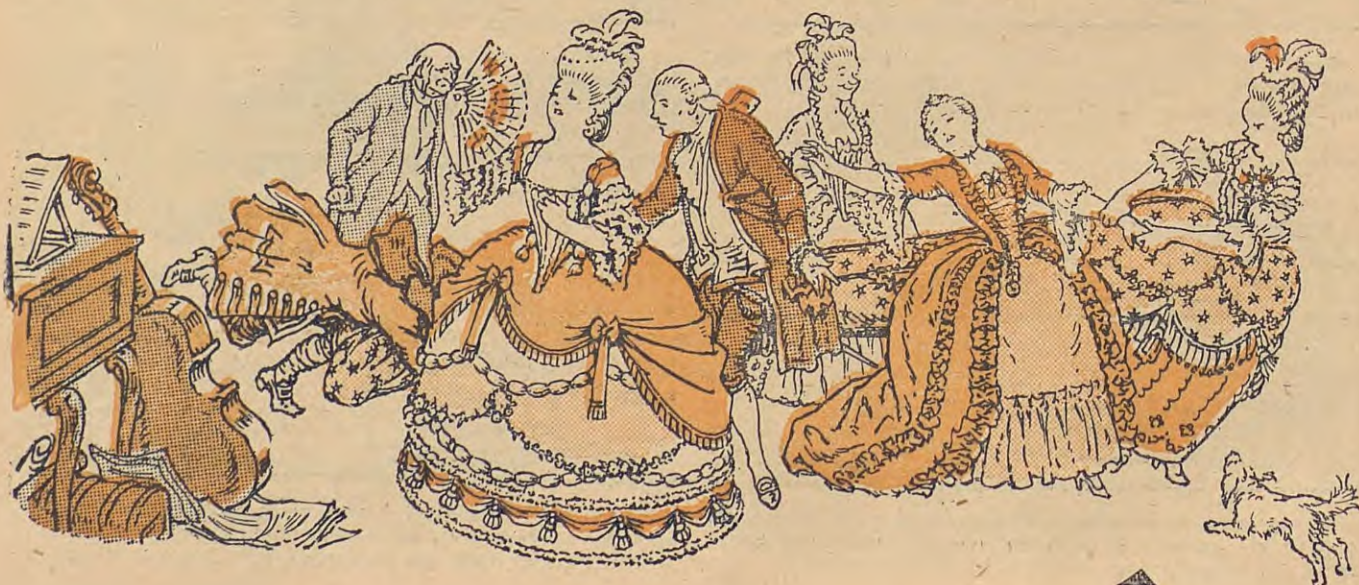
—En bones mans ha caigut!—no podé estar-se d'exclamar la Roserblau, més que compadida de la Poncellina, un xic gelosa del triomf de la germana.

Entretant, la marastra deia a la Girassol:

—Vés, i tu mateixa. Que tu ja saps com cal mostrar-lo el camí de l'humilitat i la senzillesa. Res de bonics, res de vanitats. A cadascú el lloc que li pertoca.

—Estigueu certa que no em quedaré pas a mig camí—respongué amb molta intenció, la Girassol.

I, agafant barroerament la Poncellina per la mà, se l'emportà escales amunt, sense deixar-la aturar vora el seu pare com ella, la pobreta, intentava, en passar, per parlar-li; i tan de pressa anava, i amb tant d'afany se l'en-duia que de l'estrebada fa caure d'un xic més en Badi-net que estava distret aguantant-li el ròssec.



En Fidel, que havia de contemplar amb el cor fet bocins aquesta odiosa escena, s'atansà al pare i li digué a cau d'orella:

—Però, que no ho veieu que us vol parlar la Poncellina? Que no ho veieu que us se l'emporten?

Però el pare, talment com si estigués embuixat, no veia res més que la formosor llampant d'aquella que el tenia enlluernat.

El pobre Fidel, encès d'indignació, anà per seguir la Poncellina, però el seu amo el deturà, temerós que la dama s'enutgés, i el bon vellet tingué de quedar-se en un recó dissimulant la indignació que sentia.

Veient-se alliberada de la presència de la Poncellina, que tanta enveja li feia per la seva formosor, la marastra respirà satisfeta.

Allavors el marit, volent excusar la Poncellina, com si en veritat hagués d'excusar-se d'alguna cosa, digué a la marastra:

—Ella no fa res amb mala intenció, la petita, i vós ja sabreu perdonar-la, veritat? Com que mai no ha sortit d'entre aquestes parets...

—No cal que en parreu més ni hi penseu més.

—Com vulgueu—féu el pare, decantant el cap amb sotmissió.

Digueu-me, ara, esposa meva. Us plau aquest que té la gran fortuna de devenir l'estoig de la vostra bellesa?

Ella, donant-se un aire de gran dama, respongué, mig rient:

—Aquest casal, voleu dir? No el sents, Roserblau? Em pregunta si aquest casal m'agrada!

L'home se la mirava tot etzerat; i ella, continuant amb el seu somriure menyspreant, afegí:

—Quan s'està acostumada a viure en un palau...

—Ço que féu exclamar a mitja veu al bon Fidel:

—Tant de palau deu tenir el que ella vivia, com jo tinc de majordom.

La Roserblau, que no era tan tivada com les altres, i li plavia un xic de fer-les enfadar, digué en aquell moment, amb sinceritat:

—A mi no em desagrada pas aquesta casa.

La mare es girà com si l'hagués picada una vespa:

—Es que tu sempre has tingut el gust plebeu—li digué.

—Plebeu?—respongué la Roserblau.—Per viure com en les golfes del servei de palau com vivíem nosaltres...

—Que és el que estàs dient!—exclamà la dama tota sufocada.

I això féu exclamar a en Fidel:

—Vetaquí perquè enyoraven els coloms, si vivien el colomar!

Entretant la marastra, volent adobar la cosa, deia al seu marit, i ell s'ho creia sense dubtar-ne gens ni mica:

—No en feu mai cap cas de la Roserblau, perquè no sap el que es diu.

—Jo no puc oferir-vos la magnificència d'un palau—li digué ell, per tota resposta.—Però, la hisenda tota, amb el casal i tots els que hi vivim, és des d'ara vostre, el mateix que la meua fortuna.

I, ella, en comptes d'agrair aquesta finesa del seu marit, li respongué tota altívola:

—No vulgueu fer-ne massa retret del que em doneu; perquè en un maridatge entre un ric hisendat i una noble dama, com ara vós i jo, sou vós el qui us haveu honorat, ennoblit i enlairat.

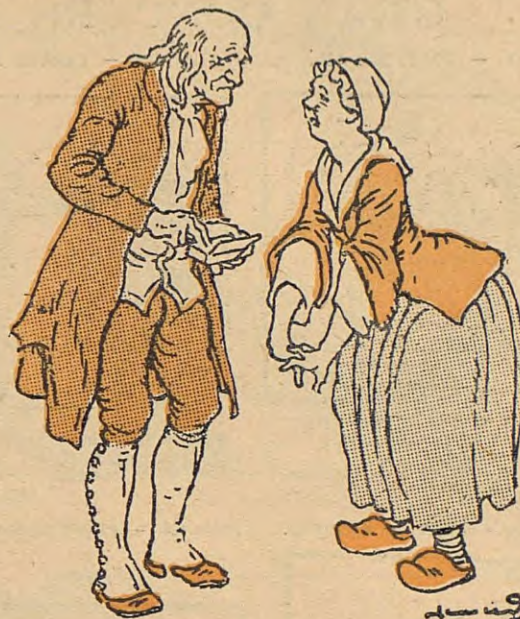
—Sí, fins a les golfes—comentà a mitja veu el bon Fidel.

L'amo, com sempre, abaixà el cap, tot dient:

—Es ben cert, esposa meva. Mai no he suposat altra cosa.

I, tot seguit, oferint-li la mà amb molt de respecte, li ofrenà:

—Permeteu ara, si així us plau, que us acompanyi a visitar la casa.



Ella li féu la mercè de deixar-se acompanyar i sortir, marit i muller, de l'estança seguits de Roserblau.

—Pobre amo nostrel—exclamà el bon Fidel, juntant les mans.

Tot va ésser haver sortit ells, com entrar la Pepona, una minyoneta graciosa i senzilla, i córrer vers el vell Fidel que venia a ésser l'amic i el conseller de tots els servents de la casa.

—Ai, bon Fidel, quina una que me'n passal—exclamà la Pepona.

—Quina te'n passa, Pepona?

—Que l'he vist! L'he vist tot guarnit i ple de coloraines

—Qui?

—En Badinet, el meu Badinet, que ja no sembla el marit. Anava portant el ròssec de la damisel·la, tot tivat i satisfet, que de segur que ja no pensa gens en mi, l'ingrat!

—En qui vols que pensi, doncs?

—En la damisel·la. De segur que ja se n'ha agradat. Es clar, com que ella és tan fina i tan maca, i jo, pobreta de mi, sóc tan poca cosa!

—No passis pena per això, Pepona—li digué el vell Fidel

—I si fos ella que s'agradés d'ell?—atinà la pobreta vaquera.

—Ella? No en tinguis por d'això, no. Amb aquesta si que no hi ha perill que s'enamori del seu patge, tan orgullosa com és. De príncep per avall, ningú no li serà prou bon mosso.

—Ai, tant de bo. Però, entretant, ell es distreu de mi; que ja l'he vist, ja, anant-li al darrera com un «quisso».

—Et dic que no tinguis por. Deixa que jo li parli a en Badinet i veuràs com li fag perdre les ganes d'enamorar-la

—Que Déu us ajudi... Però cal·leu, que el sento venir—féu la Pepona, sentint la seva veu.

I era ell, certament, que arribava cridant el majordom.

Quan la Pepona el va veure entrar amb aquell vestit tan virolat, i aquelles sabates tan enxarolades, no es podé estar d'exclamar:

—Ai, Déu meu! I tan bufó com és amb aquest vestit!

Però es quedà tota glaçada veient que en Badinet ni tampoc no feia cap cas d'ella.

Amb un aire que estrafeia el dels grans senyors, s'atansà, tot gronxant-se, vers en Fidel i li va dir:

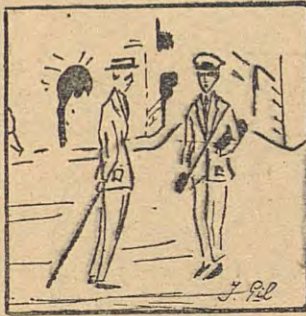
—Escolteu: no sou el majordom, vós?

—Així ho diuen—li respongué ell, amb ironia.

—Doncs a vós buscava.

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 181. — JOAQUIMA GIL.



—Sembla estrany que et vulguin
er cobrador de contribucions.
—Per què?
—Com que mires tant contra el
govern...

Núm. 182. — CARLES MAICAS.



—...?
—Sí, senyor, vostè no pot servir
per «reis» perquè el seu «nas» no
cabria a la moneda.

Núm. 183. — J. CARBO.



—De què fas tu?
—Jo busco or. I tu, Xato?
—Doncs, jo busco... monedes de
plata.

Núm. 184. — ANTONI SERRA.



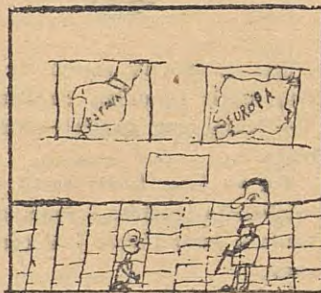
NO ESTAN PAS SEMPRE BE ELS
MODOS
—Escolti, és vostè l'enterra morts?
—Sí, senyor; per servir-lo

Núm. 185. — JOSEP M. VAZQUEZ.



—Tu, em vols deixar un duro?
—Pren.
—Te'n prendré dos per no tornar-
te a molestar.

Núm. 186. — ENRIC BOTEY.



—Senyor mestre: tinc set i el can-
ti està buit.
—¿Qué dices, pequeño?
—Que yo tengo siete y el cántaro
está ocho.

Núm. 187. — JOSEP SERRANO.



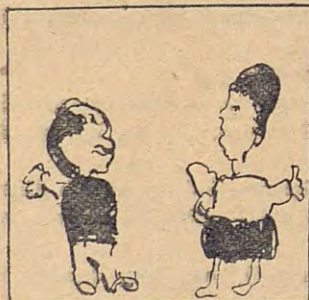
—Escolti: vol fer el favor de dir-me
on és troba el carrer del «Dimoni».
—Miri: en ésser a la primera can-
tonada trenqui.
—Ah, no! Jo no trenco res, que me
ho farien pagar!...

Núm. 188. — TERESA PONS.



—Senyora Pepeta, l'altra dia vaig
veure a la seva filla, que és tota una
polla.
—Què diu ara, si les polles són al
galliner!

Núm. 189. — JOSEPA ANGUERA.



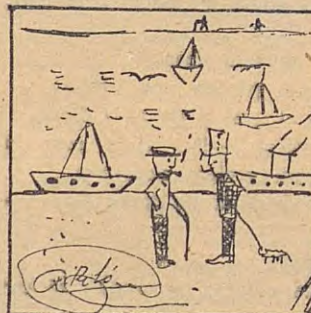
—On està el número 22 d'aquest car-
rer?
—Abans del 24.
—I on està el 24?
—No ho sé perquè mai he passat
del 22.

Núm. 190. — J. S. R.



—Maria, ja estudies força?
—Molt, tieta, vint-i-cinc hores ca-
da dia.
—I, ara! Si el dia només en té
vint-i-quatre.
—Es que jo em llevo una hora
abans que comenci el dia.

Núm. 191. — ANTONI RIBO.



—Escolta: Si tu, un dia, anessis
amb barca i se t'omplís d'aigua,
què faries?
—Doncs, hi faria un forat perquè
tortés.
—...!

Núm. 192. — MARIUS MAROWSKY



El condemnat a mort: Senyor,
feu-me gràcia!
El rei: Que li tallin el cap im-
mediatament.
El condemnat: Doncs, maleïda la
gràcia que m'has fet.

Núm. 193. — RAFEL BATALLE.



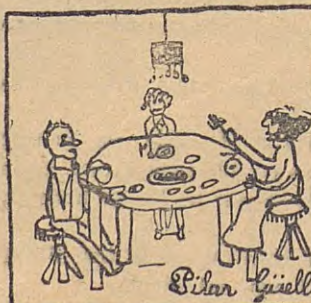
—Has treballat gaire des d'ahir?
—Sí, sí, bastant.
—Quina mitja fas ara?
—La segona.
—I doncs, on és la primera?
—En lloc; he començat per la
segona

Núm. 194. — CONXITA BAQUE.



—Ja són ben frescos aquests ous?
—Sí, senyora, sí; ja pot pujar-hi
de pens!

Núm. 195. — PILAR GUELL.



—Que no menges mongetes, nen?
—Es que estava pensant que has
dit que són del fanxet i potser se
m'enganxaran a la llengua.

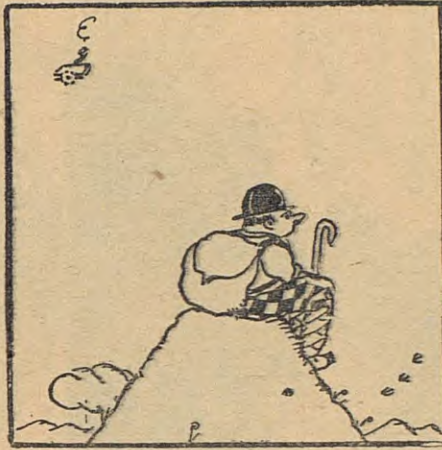
Núm. 196. — MARIA M. RIERA.



—Em sembla que no podré venir
perquè hauria de portar la meua jo-
ve i ara ja és vella.
—En què quedem: és jove o és
vella?



Don Pep Sirera s'afanya



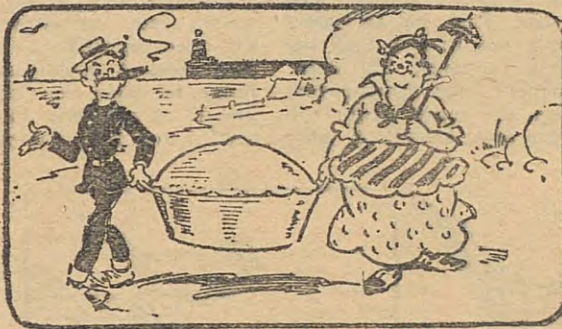
Un cop a dalt ha arribat



La muntanya era un volcà

ENTRETENIMENT

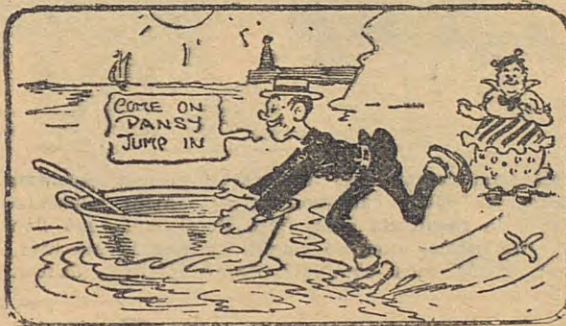
15 12 9 6



Modo pràctic i senzill



que permet fê un dinà a forà



i passejà amb la senyora



el mar, sense perill

ENDEVINALLA

FRASE FETA



Tenint en compte lo que representa aquest ninot, esdevinar el nom d'una rondalla per infants, de gran èxit.



E. i J. Solà, impressors
València, 200 — Telèfon
1282 G. — BARCELONA



El gat empaita la ra-



I la rata s'ha ama-



Però com que és es-



L'ha fet sortir sens

Solucions al número passat. — I. A veure el doc-
tor Fradera, SE'N VA D. JOSEP SIRERA. — II.
Sense fer gaires rialles, LI APUNTA LES ESTE-
NALES. — III. I ma li arrenca un calxa, DE
TAMANY MONUMENTAL. — Entreteniment: Un
punyal. Frase feta: Tirant-se de cap al mar, Jero-
glific: Cap trencat.

EL "PIT-ROIG"

(per Serra Massana)



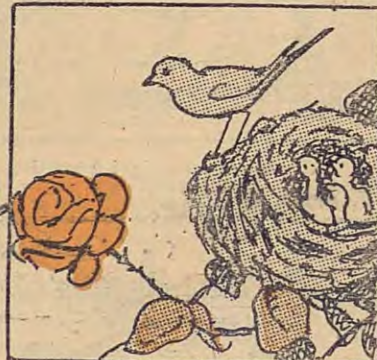
«Pensava, sens dubte, que era la voluntat celestial veure'l estimar amb aquell deliri, per tal que les plomes de sa gorja poguessin prendre...

...la coloració de la brasa d'amor que omplenava el seu cor. Però no en sortí, com no n'hem sortit nosaltres i com no en sortireu vosaltres tampoc». Els petits cantaven tristement, car començaven a perdre l'esperança de poder veure un dia una bella flama roja ornant el plomissó de llur pit.

«També hem posat l'esperança en la nostra veu, car el primer pit-roig cantava meravellosament i sa gorja s'inflava d'encants. A cada instant esperava veure pujar la calor de l'ànima seva a emporprar-li el pit. Mes fou en va! Ell no en sortí i nosaltres tampoc ho hem assolit».

De nou un feble so sortí de la gorja dels petits i el pit-roig prosseguí: «També hem comptat amb el nostre coratge. El primer dels nostres lluità ardidament amb els altres ocells i com que durant el combat el seu coll s'inflamava del desig de vèncer, esperava que la roja ardor li tenyiria les plomes. Però no en sortí

pas i tots els seus descendents hem restat grisos». Animats per aquesta recordança heroica, els petits cantaven coratjosament expressant llur voluntat de no renunciar a la sospirada gala. Però l'ocell apaivagà l'entusiasme llur: «Què podrieu fer, malaurats, que no hagin ja assajat els més il·lustres avantpassats amb el fracàs més complet? Amar, cantar, lluitar... què podrieu fer més?».



De sobte, l'ocell es parà en mig del seu discurs. D'una de les portes de Jerusalem sortia una gran gentada que es dirigia vers la petita muntanyeta on el pit-roig tenia el niu. Era una processó de genets damunt sapats corcers, de soldats armats de llances, de butxins que portaven martells i claus, de mercaders, de sacerdots, de butxins que caminaven amb gravetat, de dones que ploraven i d'una multitud que els seguia amb una cridòria eixordadora.

(Acabarà)